N. P. Mattson.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. | Den 1. December 1878. | 28. Aargang.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Ældste Lorenzo Snow sagde at de Sidste Dages Hellige meget godt forstaa at vi ere afhængige af Herrens Aand for al Kundskab vi kunne være i Besiddelse af, henhørende til hans Riges Anliggender. Vi befinde os her i en Barndoms-Stilling, og have at modtage en Opdragelse indtil vi naa op til Guddommens Rang. Vi ere vor himmelske Faders Afkom, og det er hans Plan at bringe os til at opnaa en Fylde af Kundskab. Apostelen Paulus lærte den Lærdom at de Hellige skulle have samme Sind, som var i Jesus Kristus, som, da han var i Guds Skikkelse, ej holdt det for et Rov at være lig Gud. De Hellige i hine Dage havde at gjennemgaa megen Trængsel og Forfølgelse, og det var nødvendigt at lede deres Sind hen til den herlige Fremtid, da de vilde komme i Besiddelse af saa stor og ædel en Skat, naar vore Sind ere oplyste af Guds Aand, til, med Troens Øjne, at beskue de Ting, som ere i Beredskab for den Trofaste; vi føle os fuldstændig villige til at udføre Alt, som vi kunne blive opfordrede til at udføre.

Han læste derpaa et Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog med Hensyn til at de Hellige skulle iklædes Klædninger af deres eget Fabrikat, og med det Maal for Øje at indpræge denne Gjenstand i de Helliges Sind, anbefalede han hver Mand og Kvinde at naar de gik til en Butik, da altid forlange hjemmegjorte Varer, istedetfor Varer af fremmed Fabrikat. Det heldige eller uheldige Udfald af ethvert Hjemme-Foretagende, som blev paabegyndt i vor Midte, afhang af den overvejende Del af Befolkningens Handlemaade. Denne Fremgangsmaade er kun Begyndelsen til den Forenede Orden, og nu efter at der er blevet talt saameget derom, lad os nu sætte det i praktisk Udførelse, og Gud vil velsigne os, og vore Arbejder ville blive heldige.

En Navneliste paa Missionærer blev oplæst af **Ældste George Q. Cannon**, nemlig:

Til Skandinavien:

Goudy Hogan, Orderville.
N. P. Rasmussen, Levan.
O. Ellingson, Lehi.
Jørgen Frandsen, Mount Pleasant.
Chr. Jensen, Mount Pleasant.
Lars Svendsen, Moroni.
John A. Halvorsen, Salt-Lake-City.
L. M. Olsson, Ephraim.
N. M. Anderson, Ephraim.
Ole Nilsson, Mellville.
Magnus Bergstrøm, Salt-Lake-City.
Carl Anderson, Grantsville.
Peder Anderson, Echo.
Jens Hansen, Spanish Fork.
A. P. Rose, Hyrum.
Andrew Hanson, West Jordan.
C. H. Monsson, Richmond.
Jonas Halvorsen, Richmond.

Til Finland: K. W. Carlgren, Santequin; Til England 8 Missionærer; til Tydskland 2; til de Forenede Stater 27; til Canada 2; Ny Zeeland 2; til Ashley's Fork, Utah 2;

Derpaa bleve følgende financielle Rapporter oplæste:

Over Logan Templet, hvilken udviste at 90,020 Dollars og 76 Cents vare blevne ydede som frivillige Gaver i Tidsrummet fra 2. Juni til 1. September 1877. Over det vedvarende Emigrations Fond, hvilken udviste at 19,282 Dollars og 35 Cents vare blevne tilbagebetalte til Fondet.

Ældste Albert Carrington gjorde nogle meget praktiske Bemærkninger, i Særdeleshed angaaende Gjælden til det vedvarende Emigrations Fond.

Præsident John Taylor sagde, at Konferencen endnu ikke var sluttet, da der var nogle vigtige Forretninger, som skulde forlægges, og han haabede at de Hellige vilde være taalmodige indtil den er bragt til Slutning, og med at fortsætte med Tro og Bønner, søge at nedkalde Guds Velsignelser over os; dersom de gjøre dette skulde de blive belønnede i Overflødighed.

Konferencen blev udsat til Kl. 10, næste Dag.

Koret sang Hymnen: «The eyes of all.».

Taksigelse af Ældste Wilford Woodruff.

Tredie Dag.

Tirsdagen

den 8de Oktbr. Form. Kl. 10.

Konferencen blev kaldet til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

«My soul is full af peace and love,
I soon shall se Christ from above.»

Bøn af Ældste W. H. Folsom.

Koret sang:

«To Him, who made the world,
The sun, the moon and Stars.»

Ældste George Q. Cannon foreslog derpaa Kirkens Autoriter til Opholdelse, i samme Orden, som ved sidste April Konference, hvilket blev enstemmigt vedtaget af Konferencen.

Derpaa blev en Rapport fra Morris og Evans oplæst angaaende det Fond, som var samlet til Bedste for de Welske Helliges Emigration, hvoraf fremgik at et Beløb paa 4,450 Dollars og 55 Cents var indsamlet.

En Rapport over Manti Templet blev ogsaa oplæst, hvilket udviste at et Beløb paa 90,114 Dollars og 11 Cents var ydet i frivillige Gaver.

Ældste Brigham Young gav en interessant Skildring af sin nylig indhentede Erfaring ved at besøge de Helliges forskjellige Kolonier, og glædede sig overordentlig ved den gradvise, men

sikre Fremvæxt af Enighedsprincipet, som han sporer i Folkets Midte. Han omtalte roesværdig de udviste Anstrengelser i vore Søndagsskoler, og det Gode, som de havde bevirket. Han beklagede meget den Skik, som mange Forældre fulgte, nemlig at sende deres Døtre til denne By (Saltsøstaden) for at kunne tjene en højere Løn, og gjorde nogle tidssvarende Bemærkninger om dette Emne. Han omtalte Nødvendigheden for de Hellige at blive forenede, ved at iagttage og adlyde Guds Tjeneres Raad, saa at vi derved kunne blive beredte for den Almægtiges Bestemmelse. Dette Folks Tilvæxt og slutteligen Besiddelsen af hele Nord og Sydamerika var ligesaa uundgaaeligt og sikkert, som Solens Skin.

Ældste F. D. Richards udbredte sig meget interessant over Enigheds Principet, udviste dets store Betydning for os som et Folk, gjennem vort Livs mangfoldige Forgreninger. Han dadlede den Skik, som nogle af de Hellige havde, at sende deres Børn til vore aabenlyse Fjender for at nyde Opdragelse; til Saadanne, som ligefremt forkaster nogle af Evangeliets ædleste Grundsætninger, og imod dette gav han en alvorlig Advarsel til de Forældre, som saaledes handlede letsindigt med deres Børns bedste Interesser, og medmindre saadanne Forældre omvendte sig vilde Herrens Mishag hvile over dem. Han kunde klarlig forudsee at deres Frihed i vor Midte, som søgte at lede vore Børn paa Afveje ved at give Bevæggrunden til en fri Opdragelse vilde tilsidst blive en Kilde til Sorg og Bekymring, medmindre Herren i sit Forsyn tog Magten og forandrede Tildragelsernes Gang.

Ældste W. Woodruff sagde, at vi som et Folk opfyldte vor Bestemmelse og satte de Grundsætninger og Profetier i Kraft, som de gamle Profeter forudsaae; der hvilede derfor et stort Ansvar paa os, nemlig at opføre Templer, hvori vi kunne forløse de Levende og Døde.

Han gav nogle gode Lærdomme til Præsidenterne for Stavene, Biskopperne og andre Embedsmænd, og paalagde dem Nødvendigheden, Hver og En af dem, at anvende hele sin Indflydelse til at opholde enhver ko-operativ (samvirkende) Handels Institution, som et forberedende Skridt til Grundlæggelsen af den Forenede Orden, hvilken skulde sættes i Virksomhed blandt os som et Folk. Det var vor Opgave at blive forenede i alle vore timelige Arbejder at fremelske Enigheds Principet til hele Folkets Velfærd. Vi vare her for at opbygge Zion, grundfæste Retfærdighed, og berede os og vore Børn for Menneskenes Søns Tilkommelse i Himlens Skyer. Evangeliet, som vi have annammet var evigt i dets Beskaffenhed, der var ingen Forandring, det var altid det samme i enhver Uddeling. Tro, Omvendelse og Daab vare evige Grundsætninger. Han sagde at vi skulle erindre at Alt, som leder til det Gode er af Gud, og hvad der leder til Ondt er af den Onde.

Han sluttede sine belærende Bemærkninger med at nedbede Guds Velsignelser over de Hellige, saa at de kunne blive dygtiggjorte til at udføre de Raad, der vare blevne dem givne.

Præsident Joseph Young sagde at skjøndt langt fremrykket i Alder og Legemssvag, kunde han dog føle at Sandheds Theorien var bleven forelagt af alle de foregaaende Talere, som den var bleven aabenbaret ved den Almægtiges Inspiration; men den praktiske Udførelse var overladt de Hellige personligt at udføre. Han beskrev derpaa den frygtelige Stilling, som de indtage, der engang har kjendt Sandheden og smagt Guds gode

Ord, men som have faldet fra Kirken, og endnu bærer Guds Billede. Der var mange Aander i vor Midte, alle i vor himmelske Faders Billede, og mange af dem kjendte ikke, men vare fuldstændig uvidende, om Guds store og herlige Hensigter. Vi skulle behandle dem venligt, thi vi vidste hvad Gud i sit Forsyn havde bestemt angaaende dem. Han opfordrede Biskopperne og andre Myndigheder til, i Forening med de Halvfjerds, at udvælge Mænd passende til at gaa paa Mission, som vilde være hæderlige Repræsentanter for Guds Rige. Han tilskyndede ogsaa Oprettelsen af Arbejdsanstalter, saa at Ingen behøvede at gaa omkring paa Gaderne og søge efter Arbejde, uden at kunde finde noget. Han tog ogsaa den Fattiges Sag i Forsvar.

Konferencen blev udsat til Kl. 2 Eftm.

Koret sang Hymnen:

«The Lord will comfort Zion»,

Taksigelse af Ældste D. H. Wells.

Den 8de Oktober,
Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

«Softly beams the sacred dawning,
Of the great Millennial morn.»

Bøn af Ældste J. D. T. McAllister.

Koret sang:

«Hark listen to the trumpeters,
The sound for volunteers«.

Ældste George Q. Cannon oplæste følgende interessante Rapport af Præsident John Taylor.

Ved vor sidste April Konference (1878) oplæste vi en Regnskabs Rapport fra de forskjellige Staver, som gav en fuldstændig Oversigt over de financielle Forhold af alle Zions forskjellige Staver. Jeg havde et stort Begjær efter at saa en Beretning om disse Regnskaber oplæst ved denne Konference, men fandt ved Overvejelse at det vilde være aldeles upraktisk. Biskopperne over de forskjellige Wards foretager ikke Opgjørelsen med deres Ward oftere end een Gang om Aaret, nemlig ved Aarets Slutning. Det er sandt at der ere nogle Steder, hvor der foretages Opgjørelser oftere; men hine Opgjørelser ere ikke almindelige; det vilde kun forvikle Sagerne at give en delvis Oversigt, og vilde ikke opfylde den bestemte Hensigt. Jeg har derfor anset det for bedst at udsætte denne Sag til næste April Konference, da Aars-Rapporterne fra de forskjellige Staver vil være indgivne, hvilket saaledes vil sætte os i Stand til at give en tilfredsstillende Oversigt. Jeg vilde med Agtelse bede om at Biskopperne og Præsidenterne for de forskjellige Staver, ville forsyne mig, ikke senere end den første Marts førstk. og derpaa hvert paafølgende Aar, med en fuldstændig financiel Rapport, over de forskjellige Staver, indbefattende Tiendelisterne, og tillige at Biskop Hunters Medhjælpere ville forsyne ham med en lignende Beretning, saa at hans og mine Skrivere kunne have Tid til at revidere alle Regnskaber, mellem Forvalteren og Biskoppen, saa at en tilfredsstillende financiel Rapport kan blive fremlagt.

I Mangel af en financiel Rapport, er jeg glad ved at være i Stand til at angive at i det forløbne Aar har ingen Person præsenteret nogen Vexel, Regning eller Akcept paa Kirkens Forvalters Kontor, uden den er bleven udbetalt paa den bestemte Dag, ligesaa prompt som noget Forretningshus eller Bank, og jeg indser ingen Grund hvorfor vi ikke skulle være i Stand til at gjøre saa i Fremtiden.

Rapporterne fra Arizona og andre Missioner mod Syd ere meget opmuntrende, skjøndt Kolonierne ved Little

Colorado Floden have lidt svære Tab i deres Afgrøde, paa Grund af en meget stor Oversvømmelse.

Broder Erastus Snow, John W. Young, L. John Nuttall og et Kompagni fremstaaende Ældste ere nu i et Besøg til hine langt bortliggende Kolonier, i den Hensigt at belære, opmuntre, organisere og ordne Kirkens Anliggender. Kolonisterne i Almindelighed virke efter den Forenede Orden, og har begyndt med denne Hensigt for Øje, og under disse Instruktioner.

Vor Missionærvirksomhed i de sydlige Stater er bleven fortsat med Alvorlighed og Iver; Daab er bleven hyppig, og der er bleven begjært ikke saa lidt Missionær Hjælp.

I de nordlige og nordvestlige Stater have vore Brødres Arbejder ej været uden Frugt, og det er med megen Glæde og Fornøjelse, at vi bemærke en Forøgelse af Missions Aanden i vore Brødres Hjerter, som ere af de Halvfjerds, de Ældste og Andre, paa hvis Skuldre Ansvaret hviler at prædike Evangeliet til hele Verden; og denne Opvækkelse haabe og antage vi vil voxe og tiltage, indtil hver Mand, som er kaldet til at arbejde for Gud, vil indse Betydningen og Ansvaret af sin Kaldelse.

Siden vor sidste Konference er det bleven anset ønskeligt af de tolv Apostles Raad at løse Ældste Joseph F. Smith fra Præsidentskabet over Kirken i Europa, saa at han kan blive bedre i Stand til at yde sin fuldstændige Virkekraft til de talrige og ansvarsfulde Pligter, der paahvile ham hjemme. Vi have beskikket Ældste Wm. Budge af Bear Lake Stav af Zion, til at efterfølge ham i denne vigtige Stilling. Af Ældste Smith's og Budges Rapporter erfare vi, at de Ældste i Europa have i den forløbne Sommer arbejdet med megen Ihærdighed, Trofasthed og Iver. I Nord-Europa har Kirken aldrig været saa stor som den er idag, til Trods for det store Antal Hellige, som udsamles derfra til Kirkens Hovedstyrke. Det Fremskridt, som Herrens Værk har gjort i Sverig er i Særdeleshed glædeligt. I de sidste faa Maaneder er Mormons Bog bleven oversat af Ældste A. W. Carlson i denne Nations Sprog, og et Tidsskrift, fremstillende Lærdommene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, bliver nu regelmæssigt publiceret der. Disse Hjælpemidler til det store Værk i de sidste Dage i hint Land, ere vi overbeviste om ville fremskynde det til større Hastighed og til Fuldførelsen af endnu mere Godt. I Storbritannien, skjønt Daab ikke er saa hyppig som i tidligere Tid, ere Brødrenes Arbejde dog ikke uden opmuntrende Held, især naar man tager den almindelige Ligegyldighed i Betragtning, som for Nærværende lægges for Dagen af Folket i hint Land med Hensyn til alle religiøse Anliggender.

I Tydskland bliver Vejen gradvis aabnet for Evangeliets Forkyndelse, og vi se endnu hen til en herlig og rigelig Høst fra dette Folk forat forøge Styrken af Messias voxende Rige. I Schweitz ere de Ældste ogsaa taalmodige og utrættelige med at advare Folket om den Dag, da Gud vil gaa i Rette med Nationerne; og det samme kan med Sandhed siges om Arbejderne i Herrens Vingaard i Australien, Sandwichs Øerne, og hvorsomhelst de kunne findes virkende.

Det er en Glæde at erfare, at Templerne i Logan og Manti saavel som i Saltsøstaden ere fremadskridende; og at Søndags og Distrikt Skolerne, Brigham Youngs Akademi i Provo og vort Universitet ere i en sund og trivelig Tilstand.

Hjælpeforeningerne ere fremadskridende med roesværdig Iver, og vore

unge Mænds og Kvinders gjensidige Udannelses Foreninger udføre et godt Arbejde med at uddanne, forfremme, opdrage og i det Hele taget forbedre vor Ungdom.

Vi stræbe at berigtige Anliggender, som ere forbundne med vore ko-operative Handels Institutioner, og sætte dem paa en Grundvold mere overensstemmende med de Aabenbaringer, der ere givne til os om denne Gjenstand. Zions ko-operative (samvirkende) Handels Institution er bleven oprettet som en Begyndelse til Indførelsen af den Forenede Orden, og det er rigtigst at vi i alle vore Foretagender af en timelig Beskaffenhed, skulde have dette store Maal for Øje. Denne Institution er udtrykkelig kaldet Zions ko-operative Handels-Institution, og burde virke, som Navnet betegner, i Zions Interesser; og alle de forskjellige Stave, som blive kaldte „Zions Stave" burde afgjøre deres Forretninger gjennem denne Institution, og opholde den i alle deres Handelsforetagender; paa den anden Side, skulde denne Institution virke til Bedste for og i Folkets Interesser i de forskjellige Stave, og medens den bliver opholdt og understøttet af Alle, burde den beskytte, forsvare og hjælpe Alle, saa at en gjensidig Vexelvirkning i Følelser og Handlinger kan existere mellem Folket og denne Institution.

En Komite er allerede bleven organiseret i den Hensigt at tage Forholdsregler til at fremelske denne Institutions Interesser, saa vel som Folkets almindelige Interesser overalt i hele Territoriet. Det er taget under Overvejelse at faa en vedvarende Komite, men da vi ikke har Tid til under denne Konference at fuldende dette Arbejde ere vi under den Nødvendighed at overlade det i Hænderne paa de Tolv, Præsidenterne for Stavene og det præsiderende Bispedømme at organisere en saadan Komite, og maaske County-Komiteer tillige, for hvilket vi ønske Eders Votum og Bifald.

Præsident John Taylor gjorde nogle Bemærkninger om de forskjellige Emner, som de foregaaende Talere havde dvælet ved. Han sagde at Aabenbarings Principet, hvorpaa Guds Værk var grundet, blev ikke anerkjendt af noget andet Folk, end de Sidste Dages Hellige. Ingen Kundskab om Gud eller aandelige Ting kunde erholdes, medmindre det blev aabenbaret fra Himlene, og Verden var uvidende om disse Ting, thi de havde forkastet den Kilde, hvorfra al Visdom kommer, ikke alene om aandelige, men ogsaa timelige Ting. Han dadlede skarpt nogle Ting, som bleve averterede i vore egne Avisers Spalter, hvilke vare skadelige for Samfundets almindelige Interesser.

Menneskenes Handlemaade burde ikke afholde os fra at anerkjende og handle efter rette Grundsætninger, og dersom der var begaaet Fejl og Forseelser i Forsøget paa at oprette den Forenede Orden, dette skulde ikke afholde os fra at udføre Guds Aabenbaring, at blive forenede i vore timelige og aandelige Anliggender; thi medmindre „vi ere Eet", ere vi ikke Herrens. Vi ere blevne døbte til den Forenede Orden, og i Navnet Israels Gud, lad os være forenede, og dersom Nogen skulde forsøge at standse paa Vejen — Gud vil søge ham ud. Alle, som føle til at samstemme med og udføre Enigheds Principet, som det bliver tilsagt af Præsidentskabet og de Tolv, vil sige Amen; et hjerteligt og almindeligt Svar fra Menigheden blev givet.

Han forklarede dernæst Præsidentskabets og Bispedømmets Pligter. Alle Kirkens forskjellige Kvorumer og Myndigheder vare under Præsidentskabets og de tolv Apostles Ledelse, og Enhver, som forsøgte at forkaste eller virke uafhængige

af hine Myndigheder, vilde ikke vinde Guds Bifald.

Medens det var Biskoppernes Pligt at virke i timelige Ting, virkede Præsidentskabet for Højpræsterne i Harmoni med dem, følgelig var Biskop Edward Hunter bleven forbundet med dem i deres Raadshandlinger, og Taleren var tilfreds med at have ham der. Det var ikke det præsiderende Raads Hensigt at give sig af med deres lovmæssige Bestilling, som virkede i det mindre Præstedømme; men det forventedes at hver Mand vilde gjøre sin Pligt i hvilkensomhelst Virkekreds, som han virkede.

Han gav derpaa nogle værdifulde Forklaringer med Hensyn til Stillingen og den fremtidige Hensigt med Zions kooperative Handels Institution, og Nødvendigheden af at oprette en Handels Komite, saa at hver Interesse i hele Samfundet kunde blive fuldstændigt og hæderligt repræsenteret. Efter nogle Bemærkninger velsignede han Forsamlingen.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa nogle Missionærer, som vare blevne kaldede, nemlig: 2 til Hawaii Øerne; 3 til Afhley's Fork, Utah; og 2 til Staterne.

Konferencen blev derpaa af Præsident John Taylor udsat til den 6te April, 1879, Kl. 10 Form.

Koret sang: «Te Deum.«

Takfigelse af Ældste D. H. Wells.

George Goddard,
Konferencens Skriver.

Gud og Udødelighed.

Troen paa Udødelighed er den kostbareste Klenodie, den rigeste Skat, hvormed Dyden belønner sine Venner, for deres Arbejde, deres Strid, deres Forsagelse og Lidelse.

Den er en velsignelsesrig Frugt, som fremspirer udi Lidelsens Nat, og et gudsfrygtigt, elskende Hjertes Helligdom; en Frugt, som gjennem fortsat Kjærlighed og Taalmodighed opnaaer sin største Modenhed.

Det menneskelige Liv er vel lykkeligt, men det højere Liv efter Døden er lykkeligere.

Skaberens Hjerte var fuldt af Blidhed og Kjærlighed, da han skabte Mennesket. Han satte det i en jordisk Lysthave, for at berede det til Overgangen udi en fuldkommen Herlighed.

At Menneskene ere skabte i Guds Billede er dets højeste Fortrin, thi det er et fornuftigt og frit Væsen.

Og som saadan maa det igjennem Evigheden existere, thi Skaberen kan ikke tilintetgjøre sit Billede.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. December.

Hvorledes skulle vi undkomme?

„Lærer en Lignelse af Figentræet: naar Vædsken er kommen i dets Grene og Bladene skyde ud, da vide I, at Sommeren er nær." Saaledes og I, naar I se alt dette, vider, at han er nær for Døren." Matth. 24. 32—33.

Vi leve i en besynderlig Tid. Hele det menneskelige Forretnings-System synes at haste til et Vendepunkt. Ikke alene ere internationale Kampe overhængende, „Nation reiser sig mod Nation" for at faa Overherredømmet og Tilværelse, men civiliserede Regjeringer trues af en indre og ensformig ødelæggende Bevægelse, i Form af Socialisme. Dette hemmelige Forbund eller Komplot antager forskjellige Navne og Forme, overensstemmende med dets Lederes Indbildningskraft og dets forskjellige Standpunkter i Fremskridt. Der er Kommunister i Frankrig og Socialister i Tyskland, Internationalister i Spanien og Italien, Nihilister i Rusland og lignende Stemninger og Principer ere skjulte under en Mangfoldighed af Navne i Amerika og Storbritanniens Forenede Rige. I disse Forbund gjør en Aand sig gjældende, som modvirker alle Lovens Forbud; de tiltage i Magt, og ville snart bringe Throner til at vakle, og Regjeringer til at skjælve og falde.

Der er en ustandselig Kamp mellem Kapital og Arbeide. Striker forefalde næsten daglig; Handel standser af Grunde, som ikke kunne tilbageholdes. De fattige Klassers Tilstand skrider nedad fra en daarlig til en værre, uden den fjerneste Udsigt til en forholdsmæssig Forbedring. Drukkenskab og enhver Slags Forbrydelse tiltager med et foruroligende Hurtighed, indtil Verdens store Byer ere fuldstændig besmittede med Fordærvelse. Naar disse Ting, i Forening med „Hungersnød, Pestilentser, Krige og Rygter om Krige" betragtes, kan et Sidestykke til saa urolige Tider ikke findes i Historien. Disse Ting ere meget almindeligt paatalte af Statsmænd, Theologer, Philantroper og meget beklaget af dem. Det er næsten kommen til det Punkt da „Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventning som skulle komme over Jorderige." Luk. 21, 26.

Øjensynlig blandt de beklagelige Forhold i Samfundet er en vidtstrakt Tilbøjelighed til Verdslighed og Vantro, som oversvømmer Nationerne ligesom en Flod. Efter at have brudt de religiøse Følelsers tilbageholdende Indflydelse, styrter Massen sig i Ødelæggelsens hvirvlende Malstrøm, under Nydelsen af enhver Slags Synd og Misgjerning.

Læseren maa ikke blive forfærdet, naar vi erklære, at Tingenes nuværende Forhold har sin Grund i, at Verden for Aarhundreder har været og endnu er frafalden og under Syndens Trældom. Esaia (24, 5) var ved profetisk Kraft i Stand til at beskue Sagernes nuværende Stilling og sagde: „Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet."

Paulus sagde, da han talte om, hvad der skulde gaa forud for Kristi anden Tilkommelse, (2 Thess. 2—3): „Lader Ingen bedrage Eder paa nogen Maade;

thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn."

Den rettænkende, fordomsfri Læser maa sige: „Dette er Alt meget rigtig. Jeg kan klart opdage den forvirrende Forlegenhed, som Verden har naaet, men det er lettere at udpege et Onde end Maaden at undslippe det. Det er ikke vor Hensigt at lade Sagen være i Tvivlens Forvirring, thi ligesaa sikkert, som at Gud, gjennem sine Tjenere, forud forkyndte „Frafaldet," da Menneskene skulle „have Gudsfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft", saa erklærede han, ved Aabenbaringens Stemme, at i den sidste Tid vilde det blive gjenoprettet, (Aab. 14, 6.): „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk." Kristus gav et af Tegnene paa hans Komme, som han fortalte sine Disciple (Matth. 24, 14): „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme."

Vi gjøre den alvorlige Erklæring, at Fylden af det evige Evangelium med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser er blevet gjengivet gjennem Profeten Joseph Smith i denne Tidsalder. Denne Gjengivelse er ikke sket ved Menneskets Vilje eller Kraft, men ved den levende Guds Kraft.

Kristi Kirke er atter bleven organiseret ligesom i forrige Dage med Apostler, Profeter, Højpræster, Halvfjerdsindstyve, Ældste, Biskopper, Præster, Lærere, Diakoner o. s. v., og den er grundlagt med en renere og bedre Samfundsorden, end nogen, som existerer paa Jorden. De Hellige ere fremadskridende, ved Anvendelsen af Forholdsregler til hele Folkets Velfærd, til den Enighed eller Eenhed, som vil berede dem til at modtage den Herre Jesus Kristus, hvis Komme vi erklære at være nær for Haanden, „nær for Døren." Saadanne Onder som Striker og andre Tilstande, som adsplitte de sociale Systemer, ere ukjendte blandt dem. I politisk, social og religiøs Henseende nærme de Hellige sig en Enighed i Følelse og Handlemaade som bevirker, at Fred fremhersker blandt dem og en sammenlignelsesvis Overflødighed. Under Inspirationens ledende Aand, som kommer fra Gud, er Folket blevet uddannet til en højere Grad af moralsk Fuldkommenhed, i sin mest udstrakte Betydning, indbefattende Livets Forretnings Forbindelser. Ved den gradvise Indførelse af Handels Institutioner, der varetager gjensidige Interesser, skride de fremad med Held til det forønskede Enigheds Standpunkt, saa vel i timelig som aandelig Henseende. De Hellige opbygge Byer, Stæder og Kolonier, hvori Fred fremhersker, og Industriens Larm og Glædessange høres; de opføre Templer og Tabernakler til Forvaltning af hellige Ordinancer og Dyrkelsen af den sande og levende Gud. Og hvor besynderlig dette Særsyn end kunde vise sig, bliver dette store og ædle Værk fuldført af en stor Mangfoldighed af Nationaliteter, hidtil af forskjellige Sædvaner og Skikke, talende forskjellige Sprog, men besjælede af een Aand, til hvilken de ere blevne døbte, hvilken er Kristi Aand.

De Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ere ikke Lejesvende, som „lære for Betaling og spaa for Penge". Paa deres store Mesters, Frelserens, Opfordring af hvem de have faaet Myndigheden, ofre de med Glæde deres Beskjæftigelses Interesser og Hjemmets Hygge og Vederkvægelse, gaar ud, ligesom Disciplene i gamle Dage, til hvilkensomhelst Del af Verden, hvor de kunne finde en

Aabning. Deres store sidste Dages Budskab er at opfordre Folket til at tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesum Krist, at omvende sig fra deres Synder, blive døbte i Vand, ved Neddyppelse, til sammes Forladelse, annamme den Hellig Aand ved Haandspaalæggelse og adlyde den store Befaling: „Gaaer bort fra hende, I, mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.)

Mange Tusinder iagttage Advarslen og udsamles fra Nationerne til Kirken Aar efter Aar, thi dette er Sikkerheds Arken, beredt for den Retfærdige, til Beskyttelse mod de Sidste Dages Vederstyggeligheder og Elendigheder.

Hører dette, oh I Indbyggere paa Jorden, thi vi bære Vidnesbyrd om, i Navnet Jesum Krist, til alle Folk, til hvem dette Budskab maatte komme, at Gud atter haver talet fra Himlene, og aabenbaret det evige Evangelium, til Frelse for hver den, som troer og adlyder. Der er en Lov i Skrifterne, som siger: „at ved to eller tre Vidnes Mund skal enhver Sag stadfæstes," og der er Titusinder, som kan bevidne Sandheden af disse Ting.

Ankomst og Beskikkelse.

En Del af de Missionærer, som bleve kaldede ved sidste Oktober Konference i Saltsøstaden til at gaa paa Mission til Skandinavien ankom hertil den 20de November; de havde havt en god Rejse, og nøde god Helbred. Vi byde dem velkomne. De ere beskikkede til at arbejde efter følgende Bestemmelse:

Ældste Jens Hansen i Kjøbenhavns Konference.
Ældsterne A. P. Rose og Jonas Halvorsen i Aalborg Konference.
Ældsterne C. Andersen og C. H. Monsson i Gøteborg Konference.
Ældste C. M. Bergström i Stockholm Konference.
Ældsterne G. Andersen og P. Andersen i Kristiania Konference,
Ældsterne A. Hansen og O. C. Nilsson i Skaane Konference.

N. C. Flygare,
Præsident
for den skandinaviske Mission.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News«.)

(Fortsat.)

„Israel skal blomstre og saa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde" (Esaia 27. 6.)

II. Kapitel.

(Israel som en søfarende Nation — Tyrus og Sidon — Lacedæmonerne fordrer Slægtskab med Israel — Jonerne, Eturerne, de Danske — Israels og Judas forskjellige Fangenskaber — Medierne.

Den Tanke, skjøndt ikke meget udbredt, at mange af de Folkeslag, som bebo Europa ere af Israels Blod, er paa ingen Maade nogen ny. Mange Skribenter ere, i deres Eftersøgelser og Granskninger i dette Kontinents Historie, blevne forunderligt slaaede ved den paafaldende Ensformighed, som viser sig mellem Lovene, Skikkene og Sædvanerne hos de fordums Indbyggere i de nordlige og nordvestlige Dele af Europa og det fordums Israel. Disse Skribenter have bestræbt sig for at forklare denne Besynderlighed paa to Maader. For det Første — ved den Formodning at Israelitiske Kolonister have, af forskjellige Grunde, forladt deres Arveland og gradvis [arbejdet sig nord og nordvestpaa over Europa; for det Andet — ved den Slutning at Levninger eller Grene af de tabte ti Stammer havde udvandret fra Medien til Europa, og formedelst Historieskrivernes Uvidenhed, forklædt under andre Navne, ere de blevne ubekjendte indtil nu; deres Klædebragt, Skikke, Traditioner o. s. v. ere imidlertid blevne saa meget forandrede ved Tid og Omstændigheder, at de ikke kunne give dem nogen Vejledning i denne sidste Tid.

Vi ville tage det første af disse Begreber og fremsætte nogle faa af de Bevisgrunde, fremførte af dem, som understøtte det. De paastaa at Israel tidlig blev en søfarende Nation og deres Opholdssted ved Middelhavet gjorde dem skikkede til en saadan Beskjæftigelse. Formedelst det røde Hav i Baggrunden, havde de uforstyrret Adgang til Afrika, Indien og Øerne hinsides. I Dommernes Dage (der siges 1300 Aar før Chr.) finde vi Debohrah og Barak i deres Sejerssang beklage at Dan ikke kom Israel til Hjælp i Nødens Time, men forblev i sit Skib medens deres Kamerater strebedes med Scicera og hans Folk. „Hvorfor forblev Dan i sit Skib?" (Dom. Bog 5 Kap. 17de Vers). Dette udviser at Israel tidlig havde Handelsforbindelser med sine Naboer.* De Stammer, hvis Arvelande grændsede ud til Middelhavet vare: Asher, Manasse, Ephraim, Dan og Simeon, begyndt nordfra. Asher's Arveland stødte op til Tyrus og Sidons store Porte, medens Simeon's grændsede til Ægypten, og havde nogle af Philisternes

* Vi have set en Oversættelse af en gammel dansk Historie, hvori det paastaaes at Angul af Isaschar, en Broder til Tola, som var Dommer i Israel omtrent Aar 1225 før Chr. angreb England og blev hjulpet af Tola. Navnet Angul er en anden Afledning af Ordet Angelland (England).

eller Phoenicierne Søhavne indenfor sine Grændser, til disse Folk tro vi at profane Skribenter have givet Underretning om mange af Israeliternes Handelsforetagender.

Vi maa ikke tro at disse Stammer, der boede ved Søen, vare de eneste, som ville blive fundne adspredte. Medlemmerne af de forskjellige Stammer holdt sig ikke nøjagtig indenfor de Grændser Josva havde anvist, men de blandede sig, af forskjellige Grunde, og mange Mænd af andre Stammer boede i Juda Land og omvendt. Vi have et mærkeligt Exempel herpaa (600 før Chr.) i Lehi og Laban, som vare af Joseph's Sæd, dog boede de i Jerusalem, og Nephi bemærkede lejlighedsvis, at hans Fader Lehi havde boet i denne Stad „hele sit Liv." Ephraims Børn synes, paa Grund af deres store Foretagender og Selvraadighed, at være tidlig spredt, ikke alene blandt andre Stammer, men ogsaa blandt fremmede Nationer, især blandt Ægypterne, og Herrens Vrede blev gjentagne Gange udtrykket, gjennem hans Profeter, over at hans Folk tilsidesatte hans Lov og blandede sig med Hedningerne. Paa Esaia Tid, havde Ephraim, ligesom en, „enfoldig Due" adspredt sig blandt Folket til Guds Mishag.

Men det var ikke alene paa Grund af deres Handelsforbindelser at Israel blev adspredt; Israels Børn bleve undertiden tvungne til at gaa til fremmede Lande, imod deres Vilje. Tohundrede Aar før Lehi forlod Jerusalem bebrejdede Herren Tyrus og Sidon gjennem hans Tjener Joel, (Joel, 3 Kap. 11.) som blandt andet sagde dem: „I have solgt Judæ Børn og Jerusalems Børn til Grækernes Børn, paa det I skulle føre dem langt fra deres Landemærke." Her erholde vi et Glimt om disse to Byers List og Snuhed; de søgte at svække Israel ved at bortføre deres Børn som Fanger til andre Nationer, langt borte; og med sand Handelsdrift bestræbte de sig for at gjøre Underhandlingerne fordelagtige. Og naar Juda og Jerusalem, ved den anden Ende af Landet, led saaledes under Tyrus og dens Søsterbyes Hænder, er det da ikke sikkert at de andre Stammer som levede nærmere, vilde lide af denne samme Grund og sandsynligvis endnu mere.

Vi ere af den Mening at denne Slavehandel af Phoenicierne i det Store er storligen undervurderet som et Middel til at adsprede det israelitiske Blod over hele Verden. Saa stort blev Antallet Slaver, holdt af disse Folk, at de engang, i deres Hovedstad, overgik Antallet af de fri Mænd, og deres Søforbindelser bleve saa store at de grundlagde Kolonier og Depoter paa alle Øerne i Middelhavet, i Frankrig, Spanien, Italien, Britannien og maaske ogsaa Tydskland, hele Nordafrikas Kyst var opfyldt med deres Kolonier, som de udvidede sydpaa til Timbucto og Niger, medens de ad det røde Hav til naaede Øst-Afrika, Persien, Indien og nogle antage Kina; i Sandhed de handlede med hele den dengang bekjendte Verden.

Det er ogsaa en mærkelig Kjendsgjerning, at nogle faa Hundrede Aar efter at Joel havde udtalt sin Profeti om Tyrus og Sidons Fordømmelse, at Folket i en af disse græske Stater, Lacedæmonerne eller Spartanerne, gjorde Paastand om Slægtskab med Israel, som Abrahams Børn, og deres Paastand blev billiget, og endnu mere mærkværdig belyst af poetiske Domme, at disse Lacedæmoner vare de samme som Alexander den Store benyttede til at ødelægge Tyrus, og i Opfyldelsen af Herrens Ord gjennem Joel: „Se, jeg opvækker dem fra det Sted, der, som I solgte dem

hen, og jeg vil gjengive Eders Vederlag paa Eders Hoved." (Joel 3, 12.) Det vilde synes som om deres Sønner ødelagde Byen, som havde solgt deres Fædre i Fangenskab. Den Kjendsgjerning at disse Lacedæmoner gjorde Paastand paa at være beslægtede med Israel, er berettet baade til Josephus og Forfatteren til Makkabæernes første Bog. Skribenterne af begge disse Historier giver en Beretning om det Brev, som Oreus, Lacedæmonernes Konge, skrev til Onias, Israels Højpræst. Disse to Beretninger stemme meget nøje overens. Josephus gjengiver den aabne Artikel i Kongens Brev i disse Udtryk; „Vi have faaet en sikker Skrivelse, hvorved vi have opdaget, at baade Jøder og Lacedæmoner ere af et Udspring, og nedstamme fra Abrahams Slægtninge." I Makkabæernes Bog lyder det saaledes: „Det er fundet baade i de Spartaners og Jødernes Skrift, at de ere Brødre, og at de ere af Abrahams Slægt." (Makk. 1 Bog, 12 Kap. 21 V.) Jøderne indrømmede Slægtskabet i et Brev med venskabelige og broderlige Følelser affendt med et særligt Gesandtskab til det spartanske Hof. Dette Brev er fuldstændig gjengiven, i Makk. 1ste Bog 12te Kap. I ingen af Beretningerne er der antydet til hvilken Gren af Abrahams Slægt Lacedæmonerne tilhørte, men paa Grund af deres strenge Dyd og Retskaffenhed, og deres strenge Overholdelse af den Forenede Ordens Regler i deres daglige Liv, er det ikke antageligt at de have været længe adskilte fra et Folk i hvis Midte den sande Guds Lov var bekjendt og iagttaget.

Det blev saaledes indrømmet at Folket af een græsk Stat var af Abrahams Slægt, Historie-Granskere have bestræbt at spore Israel til andre Dele. Indbyggerne af det Joniske borgerlige Samfund, et af de driftigste Samfund iblandt det gamle græske Folk, have paastaaet at have været af israelitisk Oprindelse; det mest slaaende Bevis, som er anvendt til at forsvare dette Begreb er den Lighed som er mellem deres Skikke og Love og Jødernes. Hvad der tiltrækker sig mest Opmærksomhed med Hensyn hertil, er at Jonerne vare delte ved Valg, og ikke paa Grund af Omstændighedernes eller geografiske Stillingers Tryk, i tolv Samfund, som stode i Forbindelse med de tolv Israels Stammer. Den samme Paastand er fremført med Hensyn til Etrurerne, som vare blandt de tidligste Nybyggere i Italien, og, som Traditionen angiver, udvandrede fra Tyrus eller dens Omegn. De vare ogsaa delte i tolv Samfund eller Stater, men alle under een Konge. Naar vi indrømme at disse to Nationaliteter vare Landflygtige af Israel, faa vi ingen Vanskelighed ved at forstaa hvorledes Jakobs Børn ere spredte over alle Europas og Nord-Afrikas Kyster, som de vare (især Jonerne) og navnkundige for deres store Foretagelsesaand til Søs, ja den Sidstnævnte var endog blandt de første Folk af Grækerne til at foretage lange Rejser.

Mere end een Forfatter har fremsat den Ide, at de Welske ere af Manasse Stamme, nogle svage Traditioner hos hint Folk har man antaget for at udvise dette, det er endvidere ogsaa blevet paastaaet at Irlænderne ere af denne Stamme; men vi afvige fra denne Ide. Med større Sandsynlighed er det blevet paastaaet at Danmark blev koloniseret af Dan's Stamme (da Danmark bærer Navn derefter idag). Jylland bliver betragtet som Judah's Land; Jyde ansees mere for en anden Form af Ordet Jøde; medens vi et lille Stykke nordligere finde Gottland eller Gothland eller Gad's Land, som disse Skribenter troe, idet de saaledes spore

en umiddelbar Nærhed af tre fremragende Stammers Hjem, igjennem de Navne, som de Landstrækninger have faaet, hvori de have nedsat sig.

Der er en anden Grund hvorfor Mange tro, at visse Familier af Israel og Juda udvandrede. Før begge Rigers fuldstændige Fangenskab blev endel af Folket bortført til Assyrien og Babylonien eller lokale Fangenskaber. Assyrien begyndte først med at bortføre de Indbyggere, der vare nærmest dets Rige, men senere udvidede det gradvis sine Strejftog. Juda Fangenskab var endnu senere. Det er bevist, at i dette Mellemrum udvandrede mange Israeliter, som troede paa Profeternes Ord, og som saa de Plager, der vilde komme over dem, til Ægypten, Grækenland eller andre passende Lande; Nogle bleve uden Tvivl, saasom Lehi og Zacharia's Søn, ledte ved Guds Aabenbaring og Befaling, Andre fulgte simpelthen deres egne Følelsers Tilskyndelse.

Forat vi bedre kunne forstaa de forskjellige delvise og efterfølgende almindelige Fangenskaber, saavel Israels som Judas fremsætte vi følgende korte Oversigt. Tidspunkterne ere angivne saaledes som de almindeligen ere antagne i Kronologien:

Sardanapal paalagde Menahen, Konge af Israel, Skat — 770 før Chr.

Tiglath Pileser bortførte de Stammer, der levede Øst for Jordan og i Galilæa — 740 før Chr.

Salmanassar angreb Israels Rige to Gange, indtog Samaria efter 3 Aars Belejring, og førte Folket i Fangenskab til Assyrien — 721 før Chr.

Sennacherib (713 før Chr.) har angivet at have ført 200,000 Fanger til Assyrien fra de jødiske Byer, som han gjorde til Bytte.

Nebukadnezar angreb Judæa gjentagne Gange under den første Halvdel af sin Regjering (606—562 før Chr.), overvandt Jerusalem, og førte dens Indbyggere til Babylon.

Det eneste Spørgsmaal, som fremstiller sig er: til hvilken Del af Assyriæ Land bleve de israelitiske Fanger førte? Skriften lader os ikke i Mørke angaaende dette Punkt. Baade Krønikernes Bog (1 Krø. Bog, 5 K. 26.) og Kongernes Bog (2 Kong. Bog, 17 K. 6.) give os den behørige Underretning. I den sidstnævnte Bog angives der (og Angivelsen i Krø. Bog er næsten enslydende dermed), at Kongen af Assyrien „førte Israel bort til Assyrien; og han lod dem bo i Halah og i Harbor, ved den Flod Gosan, og i de Meders Stæder."

Medien laa nord for det egentlige Assyrien, indbefattende Landet paa den sydlige Bred af det Kaspiske Hav og mod Vest til Floden Araxes. Stedet for Halah's og Harbor's nøjagtige Beliggenhed er for længe siden gaaet tabt for os, og den eneste Flod, som idag har noget lignende Navn er Kuzal Ozan, som løber ud i det Kaspiske Hav sydøst for Araxes.

(Fortsættes).

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Den 1ste Juni 1837 Brighams Fødselsdag, bleve nogle faa Missionærer beskikkede til England, under Ledelse af Heber C. Kimball og Orson Hyde af de Tolv. Heber vilde gjerne have, at Brigham ogsaa skulde gaa med, men Joseph sagde at han vilde beholde Brigham hjemme hos sig. Dette var en Opofrelse af den Mand, som saa vel havde fortjent den Rettighed at „aabne Husholdningen" i fremmede Nationer; men Øjeblikket var altfor kritisk til at han kunde undværes. Førend Missionen til England afgik blev Willard Richards føjet til de Beskikkedes Antal, Det er neppe nødvendig at sige at Aabningen for Missionen til Storbritannien har vist sig at være en af de vigtigste Tildragelser i „Mormon" Kirkens Historie.

At det var klogt at beholde Brigham hjemme viste sig snart. „Om Morgenen den 22de December," siger han, „forlod jeg Kirtland som en Følge af Pøbelens Raseri og den Aand, som havde Overhaand over Apostaterne, som truede med at vilde tilintetgjøre mig fordi jeg vilde forkynde offentlig og privat at jeg vidste, ved den Hellig Aands Kraft, at Joseph Smith var den Højeste Guds Profet, og at han ikke havde overtraadt og var falden, som Apostaterne erklærede".

Profeten og Sidney Rigdon flygtede ogsaa og forenede sig med Brigham i Dublin, Indiana, hvor Joseph spurgte om Arbejde med at save og hugge Brænde, hvorpaa han kom og sagde: „Broder Brigham, Jeg er blottet for Midler til at fortsætte min Rejse, og da Du er En af de tolv Apostle, som holde Nøglerne til Guds Rige i hele Verden, troer jeg, jeg vil overgive mig til Dig om Raad i denne Sag."

„Først," siger Brigham, „kunde jeg næppe tro at det var Josephs Alvor, men paa hans Forsikring til mig at det var, sagde jeg: „Dersom Du vil tage mit Raad, vil det være at Du udhviler Dig, og vær forsikret om Broder Joseph at Du skal faa Penge nok til at fortsætte Din Rejse med."

Ved et, af Forsynet styret, Salg af et Gjæstgiveri, ejet af en Broder Tomlinson, fik Broder Joseph en Gave af 300 Dollars, hvorpaa han fortsatte sin Rejse.

Efter mangfoldige Tildragelser fandt Joseph og Brigham sig selv i Far West, men Missourianerne begyndte snart igjen at sætte Pøbelen i Bevægelse, idet de rede fra Sted til Sted, holdt opflammende Taler; Præsterne ledte Korstoget. Dette bragte Guvernør Boggs ødelæggende Armee til, under Generalerne Lucas og Clark, at drive Mormonerne en masse ud af Missouri.

Nogle af Pøbelen vare malede lig Indianere. Gillum, deres Leder, var malet paa en lignende Maade. Han kaldte sig „Delaware Høvding". Senere fordrede og erholdt han og Resten af Pøblen Betaling som Milits af Staten. Mange af „Mormonerne" bleve saarede og myrdede af Armeen og adskillige Kvinder bleve krænkede tildøde. „Jeg saa," siger Brigham, „Broder Joseph Smith, Sidney Rigdon, Parley P. Pratt, Lyman Wight og George W. Robinson blive overgivne af Oberst Hinkle til General Lucas, men forventede at de vilde have vendt tilbage til Byen samme Af-

ten eller næste Morgen, efter Bestemmelsen, og at Officerernes hellige Ære var Sikkerhed for at det skulde blive dem tilladt, men de kom ikke tilbage. Den næste Morgen opfordrede og fratog General Lucas Caldwell Counties Milits Vaaben (Brigham nægtede at afgive sine Vaaben) og forsikrede at de skulle blive beskyttede, men saasnart de fik Vaabnene i Besiddelse begyndte de deres Røvertog med at plyndre Borgerne for deres Sengklæder, Penge og Gangklæder samt enhver Ting af Værdi, som de kunde faa fat paa, og forsøgte ogsaa paa at voldtage Kvindens Kydskhed i Nærværelse af deres Mænd og Venner. Soldaterne nedskøde vore Oxer, Køer, Svin og Fjederkræ ved vore egne Døre, toge en Del med sig og lod Resten ligge paa Gaden og raadne. De lod ogsaa deres Heste gaa ind i vore Sædemarker.

(Forts.)

Blandinger.

Verdens største Mindesmærke. I Washington agter man at opføre en kolossal Obelisk til Minde om den amerikanske Friheds Grundlægger. Denne Obelisk, der skal have en Højde af 512 Fod, vil blive det største Mindesmærke i sit Slags og vil endog i Højde overgaa Cheops-Pyramiden, hvis Højde er 480 Fod.

Eufratbanen. Det synes nu virkelig, som om det allerede i længere Tid omtalte Jernbaneanlæg i Mesopotamien skal blive til Virkelighed. Engelske Ingeniører og Agenter berejse nemlig allerede nu Landet, de Første for at foretage de fornødne Terrænstudier, de Sidste for at kjøbe Grunde. Banen skal føres oven over Eufrat ved Racca i Nærheden af Aleppo og derpaa følge Flodens venstre Bred indtil Anbar, hvorfra den skal føres til Bagdad. Byen Hille ved Eufrat, der ligger i umiddelbar Nærhed af Babylons Ruiner, og som paa Grund af sin Industri og Handel er en ret betydelig By, vil blive en af Banens Hovedstationer. Man gjør Regning paa, at Babylons Ruiner ville hiddrage mange Lystrejsende. Rejsen fra Wien til Babylon vil medtage 8—9 Dage, nemlig to Dages Jernbanekjørsel til Salonichi, fem Dages Sørejse fra Salonichi til Alexandrette (Skanderun) og atter to Dages Jernbanekjørsel derfra til Babylon.

Indhold.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City 65.
Gud og Udødelighed . . . . 71.
Redaktionens Bemærkninger:
Hvorledes skulle vi undkomme? . . 72.
Ankomst og Beskikkelse . . . . 74.
Ere vi af Israel? . . . . 75.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 79.
Blandinger . . . . 80.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.